

Φασουλής και Περικλέτης ὁ καθέννας νέτος σκέτες.

Π. Δὲν ξέρεις τίποτα νὰ πῆς;
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, κασσίδη;
'Εξάβασες τὴν κριτικὴν ἐκείνην τοῦ Ροῦθι,
ποῦ ἦτο 'στὴν Ἀκρόπολιν πρὸ δέκα ἡμερῶν
μὲ χάριν, μὲ κομψότητα, μὲ σκώμια γλαφυρῶν;
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές 'στὴν πίστι σου ποῖός εἶναι τοῦτος πάλι,
ποῦ κάθε τόσο, Φασουλῆ, σηκώνει τὸ κεφάλι
καὶ ποιητὰς χειροτονεῖ ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμυδι
καὶ ἔποχους θέλει 'στὴ στιγμὴ τοῦς κάνει σὰν σκουπίει;
Φ. Ἐδῶ εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν, τὸν τόπον τῶν ἐν τέλει,
ὁ ἕνας κ' ἄλλος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὅ, τι θέλει.
'Ἐδῶ ἀκμάζουσιν εὐθαλεῖς αἱ ἔαρται καὶ μυρσίναι,
ἔδῶ δὲν φαίνεται καθεὶς ἐκαίνας ὅπου εἶναι,
ἔδῶ κανένας χαρτοσιὰ μὲ τοὺς σοφούς δὲν πιάνει,
ἔδῶ κ' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τὸν Βασιλέα κάνει.
Καὶ ὁ Ροῦθης κριτικὸς ἠθέλησεν νὰ γίνῃ
καὶ πάντα ψάλλον τὸν Μουσῶν ὡς ἔνον νὰ τὸν κρῖνῃ,
κ' ἐκ τῶν περῶν ἐκρασαν οἱ Ἰκροβαρταῖται ἔλοι
ἔθελες νὰ εἶσαι κριτικὸς; . . . νὰ εἶσαι, κύρ Μανώληρ.
Καὶ ὁ Μανώλης ἔθηκε Πύθια χρησιμοδότης,
Κατῆς, Ποντίφης, Σολομών, καὶ κριτικὸς ἐν πρώτοις,
πρῶτοι γαλατομπούρενα ἐκεί 'στο Ζαχαράτος
καὶ ὕστερα, βρὲ Περικλή, τραβᾷ 'στὴν κἀμαρὰ του,
πιάνει τοὺς ξένους κριτικούς, τοὺς κάνει μὲ σαλάτα,
καὶ βράει τὰ μουστάκια του ὡς εἶδος τσοκολάτα,
κ' ἀφοῦ παρβολομυστεύσασκε ὁ Δελιάμας γίνῃ
μὲ παρδαλὴν διαγωγὴν τοὺς τροβαδοῦρας κρῖνει,
καὶ ὁ Παράσχος τοῦ βρωμᾷ καὶ ὁ Βαλαωρῆτης
κ' ὁ ἕνας κ' ἄλλος στιχομυρῶν τὸ φαίνεται κοπρῆτης,
καὶ ἄλλος μὲ τὸ πνεῦμα του τοὺς ρίχνει 'στὰ σκουπίδια
καὶ κοπανίζει, Περικλή, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
καὶ γράφει μὲ τὴν δυνάμιν τῆς κριτικῆς του πένας
ἀνοησίας εὐφροεῖς, κομψάς, τετορνευμένας,
οὐράς, φολλιδας, κέρατα καὶ ἱππαλεστρόνους,
ὄρχει δὲ παντοδαπούς ἐκείσσοτε κανόνες,
καὶ ἂν τοὺς βρωμοστύχους σου δὲν χύνῃς, βρὲ χαλιντούπη,
'στοῦ καλλιγλώσσου φητακοῦ τὸ κριτικὸ καλοῦπι,
βαβαὶ καὶ τρὶς ἀλλομονον ὁ σένα, φουκαρᾶ . . .
μὲ μίαν εἰρωνεῖαν του' σὲ κάνει μασκαρᾶ.
Δὲν θέλει ξεφωνήματα καὶ στεναγμῶνες ποτὲ,
ἔπισσους οἱ ἐμβρόντητοι σεναῖζουσιν ποιηταί,
οὐδὲ εἰς ἀρχαιότητας πρὸς ἐμπνευσιν νὰ τρέχῃς,
οὐδὲ μὲ πόνου δάκρυα τὰ λείβανα νὰ βρέχῃς,
οὐδὲ νὰ ἠλεκτρίζῃσαι μ' Αἰσχύλους καὶ Πινδάρους,
ἀλλ' ὡς ὁ Κόκκος νὰ ὑμνήσῃς γαϊδάρας καὶ γαϊδάρους,
καὶ σὰν παληάτσος σήμαρα μὲ ὄλα νὰ γελᾷς
καὶ μ' ἄχ καὶ βᾶχ τὰ μέσα σου ποτὲ νὰ μὴ χαλᾷς.

'Ολοι τοῦ φαίνονται σαχλοὶ κολοκυθοκορφάδες
καὶ ξεφουρνίζει σοβαρὸς φριμάνγα καὶ φρεφάδες
μὲ γλώσσας καὶ μὲ πνεύματος μεγάλῃν εὐστοργίαν,
καὶ ὀγκανίζει κριτικὴν καὶ πέρβεται σοφῶν,
κ' εἰς τοῦτον τρέχουσιν κολοιοὶ καὶ ἀνοφάλται τόσο
καὶ τρέψῃ γρήγορα καὶ σὺ φριμάνη νὰ σοῦ δώσει,
ἂν ἀγαπᾷς ἀληθινὸς νὰ γίνῃς ποιητῆς
κ' ἀπὸ τὰ γένεια, Περικλή, τὸν Πάππα νὰ κρατῆς.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές ἡ κριτικὴ ἐκείνη πὸς ἐγρᾶφη;
Φ. Τοῦ ἐφορτώθη τὸ ὑψηλὸ τῶν αἰθουσῶν συναφί,
κ' ὡς λέγουν τοῦ ὠμίησαν πολλοὶ ἀπὸ τὸ κόμμα
καὶ Βουλευταὶ καὶ Ἰπουργοὶ καὶ Δέσποινα ἀκόμα.
«Πρέπει νὰ γράψῃς κατὶ τι σπουδαῖον περὶ Κόκκου
κ' ἡμεῖς θὰ σοῦ πληρωσωμεν τὴν χάριν μετὰ τόκου,
καθότι 'στὸν Πρωθυπουργὸν διατελεῖς εὐγνώμων
κ' εἰς τοῦτον ἀμέριστε τῶν στίχων τοῦ τόνου,
καὶ ἡ καρδιά μας γίνεται μαζὶ τοῦ περιβόλι
κ' ἐπιθυμοῦμεν κριτικὴν νὰ γράψῃς, κύρ Μανώληρ».
Καὶ κατ' ἀρχάς ὡς λέγεταί, βρὲ Περικλή σπαρμένε,
οὐκ ἠβουλήθη ὁ σοφὸς εἰς ταῦτα συνειναι,
ἀκούσας ὅμως ὑστερον τοὺς λόγους κάθε στόματος
ἐνέδικε κατὰ μέρος ὁ κριτικὸς τοῦ κόμματος,
δίχτι ἂν δὲν ἔγραφε τὴν κριτικὴν, βρὲ βλάκα,
θὰ ἔφραγε ὁ Κανταρτζῆς μετὰ τὸ Καζαρμπάκα.
Τότε δὴ τότε ὁ σοφὸς εἰς τῶν πολλῶν τὸ πεισιμα
εὐθὺς τὸν Κόκκον ἔχρισε μὲ τῶν Μουσῶν τὸ χρίσμα
καθὺς τὸν Ἄνακτα Σαοὺλ καὶ ὁ Δαυὶδ τὸ πάλαι,
κ' ἀνευφημίαι τῶν πιστῶν ἀντήγησαν μεγάλαι,
καὶ συμπάρεσθη ὁ χορὸς τῶν Ἑλικωνιάδων
καὶ εἰς τὸν Κόκκον ἔβωσε χλωρὸν κοτίνου κλάδον,
ἐξηφανίσθη δ' ἐκ τῆς γῆς ὁ κάθε στιχοπλόκος
κ' ὡς φωτεινὸν μετέωρον κατέλαψε ὁ Κόκκος,
κ' ἐκ τῆς μεγάλῃς του χαρᾶς κολόπιδον ὀπέστη
κ' ἐπήρε τὴν γυναικα του κ' ἐπήγε εἰς τὴν Πόστην.
Π.—Ἄρμ' ἔτσι τώρα γίνονται κ' ὁ ποιηταί, βρὲ βδοι,
κ' ἂν κάθεται 'στὸν καφερὲν ἀπ' ἔξω σταυροπόδι
κ' ἀπλόνης τῆς ἀρῆδος σου καὶ δὲν παρακαλεῖς,
καὶ ἂν ποδιαῖς, βρὲ κουτεντέ, βρεγμένιας δὲν φυλῆς,
χαμιᾶλης ἀξιοπρεπῆς διὰ παντός ἂ μὲνης
καὶ εἰς τὸν κόσμον τίποτα καὶ σὺ δὲν θὰ σημαίνῃς.
'Ἄερα μόνον κοπανᾷς χωρὶς πολιτικῆν . . .
αὐτὴ καὶ εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὴν κριτικὴν,
καὶ εἶναι κριμα, Φασουλῆ, καὶ ἔδικον μεγάλον
νὰ στέκῃς ἕξλο κούτσουρο 'στὸ Πάθησον τῶν ἄλλων,
καὶ ἀφανῆς νὰ κάθεται μὲ ὕψος ἑικονομάρη,
ἐνθ' ἴσους ὁρόμους χύνεται σοφία μὲ τὸ φρεφά
καὶ μέσ' ἀπὸ ἐσθόβρακα τὴν βλέπεις νὰ πετᾷ

κι' από 'Αμερικάνικα κι' από μετριοφύλακτα.
 "Ας σὲ ἴδω σοφώτατον αἰ κλασικαὶ Ἀθήναι
 καὶ σὺ σπουδαῖος κριτικὸς σάν τὸν Ροῦθ γίνε,
 κι' ἂν ἴποκα δὲν ἔγραφες καθόλου δὲν πειράζει...
 γιὰ τοῦτο δὲν θὰ βάλουμε μὲς 'στὴν καρδιά μαρᾶξ'.
 Καὶ ὁ Ροῦθς, Φαουστὸς, πρὸ ἀμετρίτων χρόνων
 τὴν Πάππιασιν τὴν ὑποκτον εὐνεγράφε καὶ μόνον,
 οὐ μὴν κι' ὁ μέγας Φιντικλῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
 ποῦ ἔλ' ἢ γνῶσις κρύβεται 'στὸ παρδαλὸ τὸ σάλι,
 κι' αὐτὸς ἐκληροδότησε ὡς μοναχὴν οὐσίαν
 ἕνα μικρὸν διάφορον 'στὴν Παλιγγενοσίαν'
 ἀλλ' αἱ ὀλίγισται γραμμαὶ τοῦ Φιντικλῆ ἐκείναι
 μὲ βεβαίον τοῦλάχιστον πῶς ἰδικῶν τὸ εἶναι,
 ἐνθ' τοῦ νέου κριτικοῦ τὰ πλεῖστα εἶναι ξένα
 καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τρόπο συρροημένα.
 Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ!... τὸ πνεῖμα σου μοῦ φαίνεται χυδαῖον,
 γιὰτὶ ξεχνᾷς τί ἔγραφε καὶ εἰς τὸν 'Ασμοδαῖον,
 γιὰτὶ ξεχνᾷς πῶς ἐβγάλε καὶ κριτικῶς φυλλάδες
 ποῦ ἐββλαν, βρὲ Περικλῆ, τὸν κόσμου σὲ μπλεῖδες.
 'Ἐγὼ μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ λὲς ἀπ' ἄλλου τὸν χωρίζω,
 τὸν Θεοτόμπην προσκυνοῦ καὶ τὸν ἀναγνωρίζω,
 ἂν καὶ θαρρῶ πῶς τᾶχαι κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς,
 γιὰτὶ τοῦ πήρε τὸ μιστὸ ἐκεῖν' ἢ Ζανταρᾶς.
 Π. 'Ἡ πέτρα μὰς ἐδίβαζε πῶς ἔρχεται καιρὸς,
 ποῦ ἀνελπίστως κατανεῖ κι' ὁ ἔξυπνος μαρὸς,
 κι' ἀφάνεται ὀλόκληρος 'στὸν ἥθειον τὸν ἱερὸν
 καὶ λησμονεῖ ἐπαύριον τί ἔγραφε τὴν σήμερον.
 'Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, χωρὶς πυξίδα τρέχω
 κι' οὔτε κανένα πρόγραμμα Ποιητικῆς δὲν ἔχω,
 μὲ τέτοια κουροφῆλα τῆς ὄρας μου δὲν χάνω
 καὶ οὔτε καταδέχομαι τὸν ποιητὴν νὰ κάνω,
 τὰς δὲ μυρσίνας τὰς πετῶ 'στὸν σκουπίδων τὰ κάρα
 καὶ εἶναι μόνῃ δόξα μου τοῦ κόσμου ἢ δεκάρα.
 'Ἐλευθερον εἰς κάθε τί ἀφίνο τὸ μιστὸ μου
 κι' ἐκείνα ἔπου ἐρχονται 'στὸ ξερνοκαυκάλο μου,
 καθὼς εἰςεῖρες, Περικλῆ, τὰ λόγου ἕνα ἕνα
 ἀπλοῦστατα, πεζόστατα, ὀρθὰ κοφτὰ κομμένα.
 'Ἀπέφυγα δὲ πάντοτε καυγάδες καὶ μαλλώματα
 καὶ ἔλα τὰ ποιητικὰ τῶν κριτικῶν διπλώματα
 μὲ κωνικὴν ἀναίδειαν τὰ μὲν 'στὰ δὲ σταδῶ
 καὶ μέσα 'στὸ ὑπὸ μηδὲν δωμάτιον τὰ βράζω
 μαζὶ μὲ τὰς περιγαμνῆς τῶν εὐγενῶν δανθίδων,
 τῶν ναστεγμῆς μπυκαλῆθων καὶ τῶν μπαλωματῆθων.
 Μοῦ φέρει δὲ ναυτίσιν κι' ὁ ἔπαινος κι' ὁ ψόγος
 καὶ φαίνεται ἀλήθεια ὁ ἰδικός μου λόγος,
 καὶ ἔσον ἢ ἀλήθεια κι' ἂν εἶναι τετριμμένη,
 τοιαυτὴ ὅμως ἔμεινε ἀέμωτε καὶ μένει.

Π. Καὶ τί ἐστὶν ἀλήθεια;

Φ.

Π. Τὰ λόγια σου, βρὲ Φαουστῆ, παραπολὸ τὰ κλόβεις.
 Φ. Δὲν εἶναι ἢ ἀλήθεια εἰς τριδας κρυμμένη,
 καθὼς πιστεύομεν κι' ἔμεις καὶ ἄλλοι ἐξηγούμενοι,
 ὁ τόπος τῆς Παράδεισος δὲν εἶναι χλοερὸς,
 κι' ἂν μὲς 'στὸν βόρροκο δὲν χωθῆς ἄν χοῖρος βρωμερός,
 μὲ ἄλλην σου τὴν ἐμπνευσιν, μὲ ὅσα κι' ἂν εἰσέργῃ,
 τὴν ἀσπίλον ἀλήθειαν δυσκόλως θὰ τὴν εὐρῃ.
 'Ἄν εὐκόλα δὲν μ' ἔνοησε, διαβόλου μπουνταλά,
 καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῶν θὰ σοῦ εἰπῶ πολλά.
 Κι' ἂν ὁ Ροῦθς σήμερα, ὁ κάλπικος παρᾶς,
 ποῦ πέφτουμε τὰ σῆλα του ἐμπρός 'στὴν Ζανταρᾶς,
 ἐπέρχεται δριμύτατος κατὰ τὸν σιχαπλόκων
 καὶ χᾶριν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὑπερομνῆ τὸν Κόκκον
 μὲ τὸν σκοπὸν ἐντύπωναι ὡς ἄλλοτε νὰ κἀμῃ,
 παρῆλθε ἄνωγ' ὁ καιρὸς, ἀγαπητὴ μου βλάμῃ,
 ποῦ εἰλας ἢ κολοφωτιστῆς ἔπερυσαν γὰρ φανάρια
 κι' ἐκόπτετο ἡ ποίησις μὲ κριτικῶν ἀνάγρῃα.
 Π. Καὶ νὸν ἄς σταφανώσωμεν δι' ἀνθροῦ φυλλώματος
 τὸν ποιητὴν καὶ κριτικὸν τὸ μακαρίου κήματος,
 τοὺς λόγους δὲ ἀφίνοντες παράμωρα, σαλιάρη,
 ἄς ὀπλισθῶμεν τάχιστα μὲ δυνατὸ σπηλιάρη,
 καὶ πάρε οὐ τὸν ποιητὴ κι' ἐγὼ τὸν κριτικὸ
 καὶ ἄς τοὺς μαγαλαρώσωμε μὲ τὸ Κοκορικὸ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν "Εὐστάσιαν" αὐριον ἢ κόρη Διγερόν,
 μυθιστορία μ' ἔλα τῆς, βαρβάτη καὶ γερή,
 'Ο Καρκαβίτας ἔγραψε, ἢ ἐν κρυπτῷ κυφῆλῃ,
 ὅπου εὐώδες κι' ἀφθονον ὑπόσταται τὸ μέλι.

'Ο Παππανκλάου, ὁ Γεωργῆς δηλαδῆ,
 οὐπερ τὸ ἔργον εἶναι ἀκάματος σπουδῆ,
 'Γιατρικῆς Διδάκτωρ ἐβῆκε κατ' αὐτὰς,
 εὐαρεστησῆς ἔλους καὶ τοὺς Καθηγητάς.

Φωκὸς, γραβῆταις διαλεκταῖς, διάφορα καπέλα
 τοῦ Ἰνίκου, Μπένετ καὶ Λαβῆλ, ποῦ εἶναι μιά τρέλλα,
 ρεποδύμπλικαις ἀντάμικαις, μπαποτσούνα, μαρκιῆτσα,
 στολβία ἔλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαῆτσα,
 ἔλα τῆς ὄρας πράγματα καὶ ἀληθῆς ὄρατα,
 πωλῶνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Κασθόνῃ,
 ἔπου εἰρῖσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 κι' ἄς τρέψῃ μὲ τὰ τέσσαρα τὸ κάθε κουφαῖδον.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν ὅς κάνω — πῶς 'στὸ σπητὶ μου ἀνέβῃ.
 'στὴν Νεπολίον ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδ' συνορεύει
 μὲ Ξενοδοχείον Ἰσθῆ, — δαδ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ζῦδι,

μὲ Χημειον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

'Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς. — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοκορικὸς πολὺς.